

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. N.**
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
739 51 Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje
sídlem 30. dubna 1682/24, Ostrava – Moravská Ostrava, 702 00
Odbor cizinecké policie, Beskydská 2061, 738 19 Frýdek – Místek

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2024, č. j. KRPT-211374-23/ČJ-2024-070022-ZZC, zajištění za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce napadá rozhodnutí žalované o svém zajištění za účelem správního vyhoštění vydané dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu zajištění žalovaná stanovila v délce 75 dnů.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 13. 8. 2024 obdržela žalovaná žádost Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky o převzetí žalobce na hraničním přechodu se Slovenskou republikou. Česká republika je totiž dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení“) příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
3. Žalobce policejní orgán po převzetí ze Slovenské republiky dne 20. 8. 2024 zajistil dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“).
4. Dne 20. 8. 2024 proběhl výslech žalobce za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského. Žalobce mj. sdělil, že se narodil a žil ve městě Baku v Ázerbájdžánu, jehož je státním příslušníkem. Je rozvedený, má syna M. N., narozeného dne X, který pobývá se svou matkou ve Švédsku; se synem není v kontaktu. Do České republiky přicestoval dne 19. 6. 2016 na základě turistického víza. Následně opakovaně a neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. Po neúspěšné žádosti si opatřil neoficiální doklady Polské republiky. Dne 5. 6. 2024 odjel na Slovensko navštívit přátele. Kontrolovala jej policie a navrátila na území České republiky. Žalobce uvedl, že není zpraven o rozhodnutí o svém správním vyhoštění, neboť v řízení zmocnil zástupce, s nímž již později nebyl v kontaktu. Je si vědom, že mu i soud udělil trest vyhoštění na tři roky. Toto rozhodnutí nerespektoval, neboť zmocněný zástupce podal odvolání a o ukončení odvolacího řízení nebyl informován. V České republice nemá rodinu, pobývá se svou družkou, která má pět dcer, na jméno její poslední dcery si nevzpomíná. Živí se jako prodáváč kebabu. Za překážku vycestování do domovského státu označil žalobce obavu z možné perzekuce ze strany státních orgánů, neboť se zúčastnil protivládních demonstrací. Závěrem sdělil, že nemá dostatek finančních prostředků na vycestování či složení finanční kauce. Žalobce dále uvedl, že se cítí zdravý a schopen podat vysvětlení; má problémy se zády. V současné době nenavštěvuje žádného lékaře.
5. Na základě lustrací žalovaná zjistila, že rozhodnutím Krajského ředitelství cizinecké policie Zlínského kraje ze dne 20. 7. 2022, které potvrdil odvolací orgán dne 19. 10. 2022, byl žalobce vyhoštěn na dobu 5 let z území členských států Evropské unie. Jeho žalobu

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 12. 2022, č. j. 33 A 55/2022-26, zamítl jako nedůvodnou.

6. Žalobce je veden v evidenci Schengenského informačního systému (SIS) od 4. 1. 2023 do 5. 1. 2028.
7. Ze správního spisu je patrné, že žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 T 8/2022-1549, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 10. 2023, č. j. 1 To 7/2023-1668, odsoudil pro přečin padělání veřejné listiny k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 3 let s nabytím právní moci k 12. 10. 2023. Soud vyzval cizince k vycestování nejpozději k 12. 11. 2023.
8. Ze spisu se rovněž podává, že žalobce dne 16. 9. 2017 požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky. Mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Žalobce nebyl úspěšný ani s následnou žalobou a kasační stížností. Dne 13. 3. 2018 podal žalobce opětovnou žádost o mezinárodní ochranu. Nebyla úspěšná, stejně jako následná žaloba. Kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud odmítl dne 6. 8. 2019.
9. Dle úředního záznamu ze dne 20. 8. 2024 (čl. 49 správního spisu) žalobce nebyl při umístění do policejní cely zraněn a neuvedl, že by trpěl závažnou chorobou. Policejní orgán neshledal důvodné podezření, že by žalobce trpěl závažnou chorobou.
10. Dle úředního záznamu ze dne 20. 8. 2024 o zajištění cizince (čl. 43 správního spisu) žalobce nevyužil práva na ošetření či vyšetření.
11. Žalovaná dne 20. 8. 2024 vydala napadené rozhodnutí. Konstatovala, že existuje nebezpečí, že by se žalobce nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně území neopustil. Žalobce svým přístupem demonstruje, co si myslí o právním pořádku České republiky. Po neúspěšných žádostech o mezinárodní ochranu si opatřil padělané doklady, s nimiž na území České republiky nadále pobýval v rozporu s pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním i soudním vyhoštění. Je dána obava, že se žalobce nepodrobí vyhoštění ani v budoucnu. Žalobce neskýtá záruku, že bude plnit záruky správním orgánem uložené. Nevycestoval z území Evropské unie ve stanovené době, svévolně cestoval po členských státech a byl zajištěn na území Slovenska. Mírnější donucovací opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců by nebyla účinná. V České republice nemá žádnou hlášenou adresu. Nemá dostatek finančních prostředků na složení kauce. Dopady rozhodnutí žalovaná zohlednila i z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobcem označená družka nebyla v příslušných evidencích nalezena. Žalovaná připomněla, že pokud žalobce plánoval společný život s partnerkou na území České republiky, měl si ošetřit svůj legální pobyt na zdejším území. Otázkou obav z vycestování se pak zabývaly správní orgány i soudy v rámci řízení o žádostech o mezinárodní ochranu žalobce. Dobu zajištění stanovila žalovaná v délce 75 dnů, které odpovídají době nezbytné k realizaci vycestování (zabezpečení přepravních dokladů, obstarání letenky, vyjednávání průvozu, policejní eskortu).

III. Žaloba

12. Žalobce napadenému rozhodnutí v obecné rovině vyčítá absenci individuálního posouzení jeho situace; nedostatečné odůvodnění neuložení zákonných alternativ k zajištění; stanovení nepřiměřeně dlouhé délky zajištění; strohost až zmatečnost odůvodnění.
13. Upozorňuje, že institut zajištění představuje až krajní prostředek. Vyzdvihuje mezinárodní závazky České republiky v souvislosti s omezením osobní svobody jednotlivce. Žalovaná přistoupila k zajištění žalobce pouze na základě jeho nelegálního pobytu žalobce; taková úvaha je jednostranná a účelová.
14. Žalobce má za to, že je nepřijatelně odůvodněno nepřijetí finanční záruky. Domnívá se, že nabídka finanční záruky příslušníkům policie by mohla být vnímána jako snaha o úplatek. K dalším alternativám zajištění se žalovaná vyjádřila stroze, paušálně. V současné době má žalobce zajištěno ubytování a k žalobě dokládá potvrzení.
15. Žalobce je přesvědčen, že délka zajištění v rozsahu 75 dnů neumožňuje dostatečný přezkum správním orgánem v rozumných intervalech, jak to vyplývá z čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Rovněž se domnívá, že doba zajištění není v případě žalobce blíže odůvodněna konkrétními kroky s konkrétním časovým odhadem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má za paušalizované. Za indicii obecnosti odůvodnění má žalobce nepřiléhavou zmínku o Velvyslanectví Nigérie v napadeném rozhodnutí.
16. Žalobce zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí nezohledňuje individuální okolnosti žalobce, zejména to, že se na území České republiky nachází jeho partnerka a její děti, s nimiž má rodinný vztah. Nemožnost děti vidět má vliv na psychiku žalobce. Poukazuje v této souvislosti na nejlepší zájem dětí a k tomuto institutu cituje souvztažnou judikaturu.
17. Konečně žaloba uvádí, že žalovaná nedostatečně reflektovala jeho zvláštní zranitelnost. Tvrdí, že na své zdravotní omezení spočívající v nezhoubném nádoru v gluteální oblasti o velikosti 20x10x7 cm od počátku žalovanou upozorňoval. Žalovaná ji nijak nezohlednila, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Je osobou zvlášť zranitelnou z důvodu svého zdravotního postižení. Nemoc žalobci nedovoluje důstojně se zdržovat v zařízení, není schopen sedět nebo chodit, má obtíže při vyprazdňování. Naopak má partnerku, která by mu zajistila potřebnou péči.
18. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 9. 2024 shrnula dosavadní průběh správních řízení vedených ve věci žalobce. V případě žalobce náležitě zvažila možnosti uložení zvláštních opatření, jakož i přiměřenost rozhodnutí.
20. Žalobce nerespektoval ani správní rozhodnutí o vyhoštění, ani vyhoštění uložené trestním soudem.
21. Žalovaná zohlednila individuální situaci žalobce. Osoba, kterou žalobce označil za svou družku, nebyla v příslušných evidencích ztotožněna.
22. Lhůtu zajištění v délce 75 dnů považuje za dostatečně odůvodněnou. Žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, jeho cestovní pas Ázerbájdžánu je neplatný. Žalovaná dále uvádí, že po vydání napadeného rozhodnutí zaslala Ředitelství služby cizinecké police veškeré podklady, a započaly tak úkony směřující k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Žalobce nevyužil možnost dobrovolného návratu, kterou mu žalovaná dne 20. 8. 2024 nabídla.
23. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané.
25. O žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nežádal a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání nezbytným.
26. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.
27. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí o zajištění z důvodu nenaplnění podmínek pro zajištění a nedostatečného posouzení možnosti zajištění nahradit zákonnými alternativami (V. 1). Nesouhlasí rovněž s délkou zajištění (V. 2). Dále se domnívá, že žalovaná dostatečně nepřihlédla k jeho osobní rodinné situaci a nejlepšímu zájmu dětí (V. 3) a nereflektovala jeho zdravotní stav a z něj plynoucí zranitelnost (V. 4).

V. a K podmínkám rozhodnutí o zajištění a uložení zvláštních opatření

28. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
29. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
30. Citovaná právní úprava zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek.
31. Splnění první podmínky, tj. že ve věci žalobce již bylo pravomocně rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, je v projednávané věci doložena obsahem správního spisu. Jedná se o rozhodnutí Krajského ředitelství cizinecké policie Zlínského kraje ze dne 20. 7. 2022, které potvrdilo Ředitelství služby cizinecké policie dne 19. 10. 2022 pod č.j. CPR-29454-/ČJ-2022-930310-V242, právní moc k 19. 10. 2022, jímž byl žalobce vyhoštěn na dobu 5 let z území členských států Evropské unie. Žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 12. 2022, č. j. 33 A 55/2022-26, zamítl jako nedůvodnou. Neobstojí přitom tvrzení žalobce, že o pravomocném rozhodnutí nevěděl. Žalobce si v řízení zvolil zmocněnce, advokáta, jemuž správní orgány a následně i soud, svá rozhodnutí doručovaly.
32. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je tento úmysl zjevný.
33. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedla, na základě jakých skutečností dospěla k závěru, že jednání žalobce vzbuzuje obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázala na pobytovou historii žalobce a jeho dosavadní přístup k pravomocným rozhodnutím správních orgánů i soudů. Ve věci je zjevné, že žalobce od roku 2016 (s výjimkou období,

kdy měl postavení žadatele o mezinárodní ochranu) pobýval na území České republiky neoprávněně, pracoval zde bez příslušného povolení, nerespektoval rozhodnutí o svém správním vyhoštění, ani rozhodnutí o vyhoštění, které mu udělil trestní soud v návaznosti na to, že padělal identifikační doklady Polské republiky, které mu umožnily další nelegální pobyt. I podmínka předpokládaná § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce naplněna, s čímž ostatně žalobce v žalobě ani nepolemizuje.

34. Neobstojí proto tvrzení žalobce, že žalovaná přistoupila k jeho zajištění pouze na základě nelegálního pobytu.
35. Žalobce dále namítá, že žalovaná měla přistoupit k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
36. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011–51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí; „návratová směrnice“); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
37. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, se kasační soud zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit,

ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

38. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, které se týkalo zajištění dle zákona o azylu, ale je příléhavé i v nynější věci zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je při zvažování zvláštních opatření namísto zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedeným požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje.
39. Žalovaná se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců dostatečným způsobem zaobírala (na stranách 4-5 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ, při jejich hodnocení vyšla z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistila ve správním řízení a při jeho výsledku. Posouzení je odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaná přihlížela k individuálním aspektům případu žalobce.
40. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) žalovaná v napadeném rozhodnutí vyšla z tvrzení, které žalobce uvedl při svém výsledku dne 20. 8. 2024, tedy že žalobce v České republice nemá rodinu. Má pobývat u své družky. Žalobcem označenou družku však správní orgán v dostupných evidencích neztotožnil (proti tomuto závěru ostatně v žalobě žalobce ani nebrojí). Žalobce nebyl schopen uvést jména všech dcera jím označené družky. Žalobce nemá u údajné družky hlášený pobyt, na území ČR pobývá neoprávněně, na území ČR nemá žádný majetek. Žalobce teprve k žalobě doložil doklad o zajištění ubytování u údajné družky na označené adrese. Žalovaný se proto takovými tvrzeními nijak nemohl vypořádat, ani na ně reagovat a nelze mu vytýkat, že uvedené v napadeném rozhodnutí nerefletoval. Soud přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy k těmto žalobním tvrzením přihlížet nelze.
41. Správní orgán zdůraznil, že žalobce je osobou, která dlouhodobě pobývala v České republice bez oprávnění k pobytu a aktuálně i bez platného bez cestovního dokladu (platnost dokladu vypršela 14. 8. 2023), v České republice vykonával výdělečnou činnost bez povolení (což sám uvedl ve správním řízení – živil se jako prodejce kebabu), nemá zde žádné jiné vazby. Cíleně si zajistil padělané doklady Polské republiky, jimiž se

prokazoval. Za uvedené byl odsouzen a byl mu udělen trest vyhoštění, který nerespektoval.

42. Při zvážení všech těchto okolností nemohla žalovaná dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaná nepovažovala za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené.
43. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění.
44. Námitka je tak nedůvodná.
45. Neobstojí ani námitka nedostatečného odůvodnění stran přijetí finanční záruky. Žalobce v žalobě uvádí, že nemožnost k přijetí tohoto zvláštního opatření žalovaná odůvodnila pouze konstatováním, že „finanční záruka nebyla žalobcem nabídnuta“. Uvedené však nekoresponduje s napadeným rozhodnutím ani s obsahem spisu.
46. Žalobce byl při výslechu cíleně dotazován na své finanční poměry; zda má dostatek prostředků na pobyt na území České republiky, případně na složená záruky (srov. stranu 4 protokolu, čl. 55 a násl. správního spisu). Sdělil, že dostatek finančních prostředků nemá. V napadeném rozhodnutí se žalovaná věnuje otázce finanční záruky na straně 3, konec třetího odstavce, kde cituje obsah výslechu, straně 4 odstavci 4 a straně 5 odstavci 4, v němž dovozuje neúčelnost uložení této alternativy, neboť *„cizinec sám v protokolu uvádí, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky; tedy nepokryje ani běžné potřeby cizince a náklady spojené s pobytem na území a případné vycestování“*.
47. Krajský soud v této souvislosti již vůbec nerozumí úvaze žalobce o tom, že by nabídnutá finanční záruka mohla být policejním orgánem vnímána jako úplatek. Žalovaná v řízení jednoznačně formulovala svůj dotaz směřující na osvětlení finanční situace žalobce a jeho možnosti finanční záruku složit. Ze správního spisu neplynou žádné indicie o tom, že by snad žalovaná žalobci upřela možnost kauci nabídnout či jakékoli náznaky možného korupčního jednání ze strany správního orgánu. Tato námitka žalobce je proto zcela mimoběžná.
48. Krajský soud je ve shodě s žalovanou přesvědčen, že se alternativy k zajištění v souzené věci nenabízely, přičemž jejich (ne)aplikaci žalovaná odůvodnila nikoliv paušalizovaně, nýbrž konkrétně ve vztahu k žalobci a jeho osobě.

V. 2 K délce zajištění

49. Dle žalobce doba, na kterou byl zajištěn, je nepřiměřeně dlouhá a její odůvodnění je neurčité. Rovněž znemožňuje periodicitu soudního přezkumu.
50. Žalovaná stanovila v napadeném rozhodnutí *délku trvání zajištění* na dobu 75 dnů. Přihlédla k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvážila o tom, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit náhradní cestovní doklad. Nejprve je však nutno ověřit totožnost žalobce, a to dotazem u Interpolu a zastupitelského úřadu státu; až po ověření identity žalobce může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu sepíše s žalobcem žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, kterou vyřizuje Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“). To žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle zastupitelskému úřadu dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů. Tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění žalovaná rovněž přihlédla k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, k čemuž je příslušné ŘSCP dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců; obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, zajišťuje policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 90 dnů.
51. Žalovaná tak komplexně popsala postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit, a soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že by žalovaná na konkrétní popis rezignovala.
52. Délka doby zajištění je v § 125 zákona o pobytu cizinců stanovena relativně určitě, neboť je stanovena pouze maximální délka této doby (90, 180 nebo 365 dnů dle režimu zajištění). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí správního uvážení. V přezkumu aplikace správního uvážení správním orgánem je přitom soud limitován. Může totiž přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „*zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „*správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (...), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.*“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat,

přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.

53. V souzené věci je odůvodnění délky zajištění zcela přezkoumatelné a přiměřené, žalovaný provedl kvalifikovaný odhad doby potřebné k vyřízení nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky). Jedná se přitom o odhad budoucích nezbytných kroků. Jejich délka se rovněž odvíjí od míry kooperace žalobce se správním orgánem a údaji, které poskytne.
54. Zajištění žalovaná určila v délce zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce.
55. Soud v této souvislosti nemůže nepoznamenat, že byť žalobce plamenně žalované vyčítá údajně paušalizované odůvodnění napadeného rozhodnutí, v textu žaloby zcela nepřiléhavě zmiňuje Velvyslanectví Nigérie (viz strana 8, první odstavec). To svědčí o pravděpodobném využití formulářové žaloby žalobcem, již užitě ve věci jiného cizince. Soud pečlivě tuto skutečnost ověřil a uzavírá, že napadené rozhodnutí neobsahuje jakýkoli odkaz na Velvyslanectví Nigérie; naopak konzistentně hovoří o ázerbajdžánských orgánech.
56. Namítá-li dále žalobce nepřiměřeně stanovenou délku zajištění ve vazbě na *absenci periodicity soudního přezkumu* a své závěry opírá o judikaturu Nejvyššího právního soudu z let 2012 až 2019), pak pravděpodobně přehlédl, že se týká právní úpravy § 129 odst. 3 ve znění účinném do 30. 6. 2023 (*žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení*). I tato právní úprava ovšem byla shledána ústavně konformní – nálezem Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2023, Pl. ÚS 12/19. V bodech 79 a 80 Ústavní soud konstatoval, že „jakkoliv dosavadní judikatura správních soudů a návrh podaný Ústavnímu soudu zdůrazňuje, že cizinec má procesní možnost volby, zda se bude bránit přímo proti rozhodnutí o zajištění (případně rozhodnutí o prodloužení doby zajištění), nebo toto rozhodnutí nenapadne a ponechá si možnost požádat o propuštění ze zařízení (Nejvyšším správním soudem označovaná jako Sophiina volba, viz rozsudek ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Azs 106/2020-42), přičemž stanovisko Veřejného ochránce práv rovněž zdůrazňuje až mizivou využitelnost institutu žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců s ohledem na omezující lhůtu v odst. 3 téhož ustanovení, z pohledu ústavněprávní relevance výše uvedeného je podstatné, že se prostřednictvím těchto institutů (být v jejich postupném sledu) cizinci dostává v pravidelných intervalech ve smyslu Úmluvy odpovědi na to, zda důvody omezení osobní svobody stále trvají. Jinými slovy, skutečnost, že cizinec s ohledem na procesní sled různých procesních prostředků ochrany uplatní žádost o propuštění ze zařízení až po delším

časovém odstupu od prvotního zajištění (příp. nepožádá o propuštění v průběhu detence vůbec), ještě sama o sobě o rozporu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy nesvědčí – za situace, kdy je pravidelný přezkum zákonnosti omezení na osobní svobodě zajištěn jinak (resp. jinými způsoby přezkumu). Právě tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Pouhé stanovení zákonných lhůt není z pohledu Ústavního soudu otázkou ústavnosti, nedosahuje-li toto procedurální omezení míry, v níž je základní právo omezeno natolik, že dojde k jeho významnému ohrožení nebo vyprázdnění. Ústavní soud tedy neshledal protiústavnost v samotné existenci lhůty (ani v tom, že je taková lhůta z povahy věci restriktivní), nýbrž ve vyloučení možnosti uplatňovat základní práva [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 15/09 ze dne 8. 7. 2010 (N 139/58 SbNU 141; 244/2010 Sb.), bod 55 a násl.].

57. Nová právní úprava § 129a odst. 3 s účinností od 1. 7. 2023 navíc původní 30denní lhůtu zkracuje na 15 dnů (*žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění*).
58. Dle důvodové zprávy k této novelizaci zákonem č. 173/2023 Sb. dochází ke změně ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (a odpovídajících ustanovení v zákoně o azylu) tak, že *cizinec může požádat o přezkum trvání důvodů zajištění kdykoli, a kdykoli z nových důvodů může tuto žádost opakovat; ze stejných důvodů ji může podat až po uplynutí jednoho měsíce od rozhodnutí o poslední žádosti - vychází se zde z právní úpravy přezkumu trvání důvodů vazby podle trestním řádu*.
59. V nynější věci žalovaná délku zajištění řádně odůvodnila a stanovila v souladu se zákonem i mezinárodními závazy České republiky.

V. 3 K nedostatečnému individuálními posouzení – rodinný život a nejlepší zájem dětí

60. Namítá-li žalobce nezohlednění soukromého života tím, že se na území České republiky nachází jeho partnerka, nemůže krajský soud než poukázat na to, že lustracemi policejní orgán žalobcem označenou partnerku ve správním řízení neztotožnil.
61. I kdyby soud připustil, že žalobce partnerku má, nelze odhlédnout od toho, že žalobce založil svůj tvrzený rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území České republiky je od počátku neoprávněný. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, vydaný sice ve věci správního vyhoštění, ale v daném kontextu přílehlavý, podle něhož za takové situace rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně (právní věta k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013–31).
62. Krajský soud rovněž zdůrazňuje, že zajištění neznamená ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, neboť podle čl. 10 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepracované znění) je povinností členských

států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí (viz Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2016-32).

63. Žalobce dále vyzdvihuje rodinný vztah s pěti nezletilými dcerami své partnerky. Krajský soud si ovšem nemohl nepovšimnout, že žalobce nebyl s to ani uvést všechna jména dětí, s nimiž údajně udržuje rodinný vztah. To značně devaluje jeho tvrzení o intenzitě takového vztahu a porušení nejlepšího zájmu nezletilých dětí.

V. 4 Ke zdravotnímu stavu žalobce a jeho zranitelnosti

64. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné i proto, že žalovaná nereflaktovala jeho zranitelnost vyplývající ze skutečnosti, že trpí nezhoubným nádorem v gluteální (*býždřové – poznámka soudu*) oblasti. Uvedené dokládá lékařskými zprávami připojenými k žalobě.
65. Krajský soud nejprve musí důrazně odmítnout tvrzení žalobce, že na své zdravotní onemocnění správní orgány od počátku upozorňoval. Toto se nezakládá na pravdě. Byť k žalobě doložené lékařské zprávy časově předcházejí vydání napadeného rozhodnutí i výslech žalobce, žalobce se správnímu orgánu o svém onemocnění nikterak nezmínil, byť k tomu měl opakovanou příležitost. Lékařské zprávy nejsou součástí správního spisu.
66. Žalobce naopak při výslechu dne 20. 8. 2024 k výslovnému dotazu policejního orgánu sdělil, že se cítí zdravý a schopen podat vysvětlení. Připustil pouze problémy se zády. Dále uvedl, že nenavštěvuje žádného lékaře.
67. Nelze též nezmínit, že žalobce při umístění do policejní cely neuvedl, že by trpěl závažnou chorobou a policejní orgán neshledal důvodné podezření, že by žalobce trpěl závažnou chorobou (čl. 49 správního spisu).
68. Dle úředního záznamu ze dne 20. 8. 2024 o zajištění cizince (čl. 43 správního spisu) žalobce nevyužil práva na ošetření či vyšetření ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o PČR, podle něhož má osoba omezená na svobodě má právo nechat se vyšetřit nebo ošetřit lékařem podle svého výběru.
69. Žalobce byl schopen transferu ze Slovenska.
70. Žalované proto nelze vytýkat, že se zdravotním stavem žalobce v napadeném rozhodnutí nezabývala. Totéž platí ohledně tvrzení žalobce, že je zranitelnou osobou. V době svého rozhodování totiž žalovaná neměla žádnou indicii svědčící o tom, že by žalobce jakýmkoli zdravotními potíží trpěl. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že není třeba otázku zranitelnosti osoby výslovně rozebírat, pokud pro to v řízení před správním

orgánem nevystanou důvody (srov. rozsudky ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017–28, a ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017–27).

71. Rozhodnutí žalované proto nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Povinnosti v soudním přezkumu zohlednit nové okolnosti *prima facie* brání již samotné procedurální nastavení soudního řádu správního. Krajský soud nicméně nepřehlédl možnost prolomení daného pravidla v případě přezkumu zákonnosti zajištění (či jeho prodloužení), jak ji připustil Nejvyšší správní soud připustil [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50; obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48 (v případě zajištění podle zákona o azylu)] v případech, kdy se po vydání rozhodnutí o zajištění změnil skutkový stav do té míry, že by zajištění mohlo být v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
72. Platí, že brojí-li jedinec proti rozhodnutí o zajištění (či jeho prodloužení), správní soudy v probíhajícím řízení zohlední i významné okolnosti vzešlé po vydání těchto rozhodnutí, přičemž nové skutečnosti (jako je změna podmínek, zhoršení zdravotního stavu), lze namítat poprvé až v řízení před Nejvyšším správním soudem (již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3997/19 ze dne 19. 5. 2020).
73. V nynější věci žalobce o svém onemocnění věděl již před vydáním napadeného rozhodnutí; nejedná se tak o žádnou změnu skutkových okolností či „novotu“. Žalobce přitom ani v žalobě netvrdí zhoršení svého zdravotního stavu, spíše popisuje obtíže, které se s jeho onemocněním pojí. Postavení zranitelné osoby přitom nevylučuje její zajištění, respektive, jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku č. j. 5 Azs 223/2017 - 27, nelze bez dalšího dospět k závěru, „že takové osoby jsou a priori vyňaty z působnosti vnitrostátních a unijních předpisů upravujících pobyt cizinců a žadatelů o mezinárodní ochranu na území členských států“ Evropské unie.
74. Žalobce dovozuje, že jeho zdravotní potíže mohou být samy o sobě důvodem nezákonnosti. Ze zákona o pobytu cizinců ani z návratové směrnice však nevyplývá, že by špatný zdravotní stav sám o sobě měl být překážkou zajištění cizince. Nenamítá ovšem, že by mu v zařízení pro zajištění cizinců nebyla poskytnuta potřebná zdravotní či jiná péče.
75. I Evropský soud pro lidská práva obecně zastává stanovisko, že detence jako taková neznamená porušení čl. 3 Úmluvy, státy jsou však povinny zajistit, že způsob zajištění nevystavuje dotčenou osobu úzkosti nebo strádání v intenzitě překračující to, co je vyplývá ze samé podstaty detence. Vždy je třeba vzít v úvahu kumulativní vliv podmínek a délky detence (viz například rozsudek ze dne 6. března 2001 ve věci *Dougoz proti Řecku*, stížnost č. 40907/98). Článek 3 Úmluvy obecně nepožaduje propustit osobu ze zajištění ze zdravotních důvodů, ukládá však státům povinnost státům chránit fyzickou i psychickou integritu osoby zbavené svobody, což zahrnuje i poskytování potřebné

zdravotní péče (rozsudek ze dne 28. ledna 1994 ve věci *Hurtado proti Švýcarsku* a ze dne 18. prosince 2007 ve věci *Dybeku proti Albánii*, stížnost č. 41153/06).

76. Za těchto skutečností a ani ze žalobního tvrzení žalobce nelze dovodit, že by zajištění žalobce mělo dopady dosahující úrovně krutého, nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Žalobce sám se o svém zdravotním stavu jako o zhoršeném při výslechu dne nevyjadřoval, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Samotné postavení žalobce coby zranitelné osoby nevyklučuje možnost jeho zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019–50). Žalobce je umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, které disponuje zdravotnickým personálem i sociálními službami. Lze tedy konstatovat, že požadavky vyplývající z čl. 16 odst. 3 návratové směrnice jsou naplněny.
77. V nynější věci proto krajský soud neshledal důvod k prolomení pravidla vyjádřeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na požadavky vyplývající z čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti, která umožňuje v žalobě nově uplatnit pouze takové skutečnosti, které žalobce nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Požadavek na soudní přezkum *ex nunc* „nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vyličení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů“ (srov. rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015–32). Obecně lze i po cizincích, s nimiž je vedeno řízení o správním vyhoštění (či kteří jsou za tímto účelem zajištěni), požadovat, aby všechny relevantní okolnosti, které jsou jim v té době známy, vyličili již správnímu orgánu.
78. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud přesto uvádí, že s ohledem na závazky, jež České republiky vyplývají z Úmluvy, má žalovaný sám soustavně a pečlivě zkoumat další trvání podmínek pro zajištění žalobce, což mu ukládá i § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

79. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
80. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. září 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně